ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Του **Κώστα Παπαδάκη** *

Η διλημματοποίηση της εκλογικής αναμέτρησης που επιχειρείται με το επικοινωνιακό τρικ του ΣΥΡΙΖΑ για την πάλη ανάμεσα στο παλιό και στο νέο δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Πρόκειται, δυστυχώς, για τις πρώτες εκλογές στη μνημονιακή περίοδο, αν όχι και ολόκληρη τη μεταπολίτευση, που δεν υπάρχει διαπάλη, όπως παλιά, ανάμεσα στην «πρόοδο» και τη «συντήρηση», «το φως και το σκοτάδι» ή ακόμη και «το παλιό και το νέο» όπως προσπαθούν να μας πείσουν.

Στις εκλογές αυτές κρίνεται αν θα ανακοπεί η αριστερόστροφη μέχρι τώρα συμπεριφορά του εκλογικού σώματος, που βασισμένη στην πεντάχρονη αντιμνημονιακή πάλη ανέτρεψε όλες τις προηγούμενες κυβερνήσεις. Αν οι ψηφοφόροι θα συνταχθούν με τον συμβιβασμό και την υποταγή της ηγεσίας τους, αν θα τον εγκολπωθούν και βαθύτερα αναζητώντας επιστροφή σε συντηρητικότερες λύσεις ή αν θα αναζητήσουν αριστερές διεξόδους.

Είναι αναμφισβήτητο ότι η τρίτη εκδοχή δεν διεκδικεί κυβερνητική προοπτική. Σε αυτήν αναμετριέται η δεξιά απελπισία με την «αριστερή» απελπισία, η νύχτα εναλλάσσεται με νύχτα και, αν κάτι είναι σίγουρο, είναι ότι το μεγαλύτερο μέρος του εκλογικού σώματος δεν προβληματίζεται ανάμεσα στο πρώτο και το δεύτερο κόμμα, αλλά αναρωτιέται, αν αξίζει τον κόπο να πάει να ψηφίσει.

Όμως η αποχή δεν αποδίδει δικαιοσύνη. Συνιστά απόδοση συλλογικής ευθύνης κατά δικαίων και αδίκων και όχι συγκεκριμένη πολιτική αποδοκιμασία. Αν οι εκλογές δεν αρκούν για να αλλάξουν την κοινωνία, άλλο τόσο δεν αρκεί η αποχή από αυτές, που και αυτή ως εκλογική στάση αποτελεί μέρος τους.

Σε αυτές τις εκλογές πράγματι κανείς δεν έχει αγωνία για το ποιος θα κυβερνήσει. Γιατί όλοι θα εφαρμόσουν μνημόνια, όλοι θα νομοθετήσουν όπως θα τους υπαγορεύσει η τρόικα,

όλοι αναγνωρίζουν το χρέος, όλοι εντάσσουν την εξωτερική και οικονομική πολιτική τους στα συμφέροντα του ΝΑΤΟ, της Ε.Ε. και της ευρωζώνης. Ολοι θα υπογράψουν τις περικοπές και τη συρρίκνωση μισθών και συντάξεων, τα χαράτσια και την υπερφορολόγηση, την απολήστευση των αποθεματικών των ασφαλιστικών μας ταμείων, τις ιδιωτικοποιήσεις και το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου

Αποδείχθηκε στην επτάμηνη διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ ότι αντιμνημονιακή πολιτική μέσα στην ευρωζώνη δεν είναι εφικτή. Οποιοι έχουν την εξουσία να κλείνουν τις τράπεζες και να σταματάνε τη ροή του χρήματος είναι ισχυρότεροι από κάθε κυβέρνηση. Το είχαμε διαπιστώσει δύο χρόνια πριν και στην Κύπρο, δεν ήταν καινούργιο.

Αποδείχθηκε ότι η αναγνώριση και εξυπηρέτηση του χρέους στερεί κάθε έσοδο που καθιστά δυνατή την άσκηση φιλολαϊκής πολιτικής.

Αποδείχθηκε ότι η παραμονή στην Ευρωπαϊκή Ενωση και στο ΝΑΤΟ συνεπάγονται σημαντικές οικονομικές και πολιτικές δεσμεύσεις που μας αναγκάζουν να βρισκόμαστε σε συνεχή λιτότητα και μας καθιστούν συνενόχους για πολέμους, στήριξη φασιστικών καθεστώτων, προσφυγιά και εξόντωση των προσφύγων.

Αποδείχθηκε ακόμα ότι η καπιταλιστική κρίση δεν είναι ούτε ελληνικό φαινόμενο, ούτε τελειώνει, αλλά ανατροφοδοτείται (οι ζημιές 4,5 τρις δολλαρίων από την κατάρρευση της Σαγκάης δεν έχουν φτάσει ακόμα) και υπαγορεύει συνεχώς πολιτικές μετακύλισης του κόστους της στην εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα.

Αυτές τις πολιτικές υπηρετούν τα μνημονιακά κόμματα, στα οποία προστέθηκε και ο ΣΥΡΙΖΑ από τότε που έγινε κυβέρνηση. Με αυτές τις πολιτικές θα μας κυβερνήσουν. Και θα τις εφαρμόσουν από κοινού, κάτω από την εποπτεία της τρόικα. Η νέα απόπειρα πολιτικής εξαπάτησης του ΣΥΡΙΖΑ, ότι δήθεν θα ακυρώσει στην πράξη τις επιπτώσεις του 3ου μνημονίου που υπέγραψε με οικονομικά ισοδύναμα που θα εφεύρει, στερείται σοβαρότητας. Ισοδύναμα σημαίνει χρήματα και αν αυτά υπήρχαν δεν θα συμφωνούνταν τα αντίστοιχα μέτρα. Το ίδιο και η προσπάθεια του Μειμαράκη – σε εμφανή συνεργασία με τον Τσίπρα – να αναστηλώσει τον δικομματισμό και να εμφανίσει τη δεξιά ως το κόμμα που θα πάει μπροστά τη χώρα,

Δυστυχώς για τη δεξιά, ήρθε και η ανεπανάληπτη σε κυνισμό ομολογία ανάληψης της πολιτικής ευθύνης για την δολοφονία του Παύλου Φύσσα από τον αρχηγό της Χ.Α, που επισφραγίζει την ανομολόγητη ως τώρα όμοια ευθύνη της για δεκάδες εγκληματικές

πράξεις που σύμφωνα με δικαστικές αποφάσεις τελέστηκαν από μέλη της και στο πλαίσιο της δράσης της. Η αναδρομή του στη μητέρα δεξαμενή δεξιά στην οποία θυμίζει την πολιτική ευθύνη για τη δολοφονίες Λαμπράκη και Τεμπονέρα είναι μία αποτυχημένη έκκληση ισότητας στη νομιμοποίηση της παρακρατικής δράσης. Το μόνο που πετυχαίνει είναι η αφύπνιση της ιστορικής μνήμης κατά της όλης δεξιάς. Από ένα «κόμμα», που σταδιακά ο πολιτικός του λόγος στα κυρίαρχα (χρέος, νόμισμα, Ε.Ε.) ταυτίζεται με τα μνημονιακά.

Συνειδητοποιεί λοιπόν το εκλογικό σώμα ότι όλα αυτά που ψήφιζε τα προηγούμενα χρόνια, προκειμένου να αποφύγει τη χαμένη ψήφο, ήταν ακριβώς οι χαμένες ψήφοι. Είναι αυτές που και σήμερα θα κατευθυνθούν στα κυβερνητικά κόμματα, όποια κι αν είναι αυτά. Και μάλιστα η συμμαχία των προθύμων έχει διευρυνθεί ιδιαίτερα, με τον διαγκωνισμό όλων των πρόθυμων μνημονιακών μικροσυνεταίρων να παίξουν και αυτοί ένα ρόλο κομπάρσου στον τροϊκανό θίασο.

Κάτω από τις συνθήκες αυτές, το ζητούμενο των σημερινών εκλογών δεν είναι η ανάδειξη κυβέρνησης, κάτι που φαίνεται να είναι ευκολότερο παρά ποτέ στο κατεστημένο, αλλά η ανάδειξη αντιπολίτευσης, **η ανάδειξη μίας ικανής εργατικής αριστερής λαϊκής αντιπολίτευσης**, η οποία να σταθεί στην πρωτοπορία του αγώνα για την αποτροπή της κοινωνικής καταστροφής.

Σε κάτι τέτοιο όμως δεν φτάνει μία γενική, θολή αντιμνημονιακή ενότητα χωρίς προσανατολισμό. Τέτοια ήταν αυτή του 2010, που πολύ εύκολα απορροφήθηκε από τις εκλογικές σκοπιμότητες του ΣΥΡΙΖΑ και έγινε ουραγός τους. Σήμερα είναι αποδεδειγμένο για δεύτερη φορά, μετά από την περίπτωση της Κύπρου, ότι αντιμνημονιακή πολιτική μέσα στο ευρώ και στην Ευρωπαϊκή Ένωση είναι αδιανόητη. Χωρίς κοινωνικό και εργατικό έλεγχο στο χρηματοπιστωτικό σύστημα, χωρίς την ανεξαρτησία έκδοσης νομίσματος και με τις πολιτικές και οικονομικές δεσμεύσεις, αλλά και το θεσμικό παρακράτος και τη διοικητική ιεραρχία που επιβάλλεται από την Ε.Ε. και την ευρωζώνη, οποιαδήποτε διαγραφή του χρέους, που αποτελεί τον υπ’ αριθμόν ένα απαραίτητο όρο για την ανάκτηση των εργατικών και κοινωνικών κατακτήσεων, τη διάλυση της μνημονιακής καταστροφής και την αναδιανομή του πλούτου με κοινωνικά κριτήρια, καθώς και την παραγωγική ανασυγκρότηση με εργατικό έλεγχο, δεν είναι δυνατή μέσα στους θεσμούς αυτούς.

Το χρέος το ίδιο, 325 δις €, που πολύ σύντομα θα επαυξηθεί μετά τα 87 δις που προσέθεσε ο ΣΥΡΙΖΑ, είναι προφανώς μη βιώσιμο και αυτό το γνωρίζουν πολύ καλά οι εταίροι και δανειστές μας. Οι ίδιοι άλλωστε κλείνουν το μάτι της αναδιαπραγμάτευσης στην περίπτωση σχηματισμού συγκυβέρνησης Νέας Δημοκρατίας – ΣΥΡΙΖΑ, με την ποικίλη βοήθεια των

καθεστωτικών ΜΜΕ στην Ελλάδα. Και έχουν δίκιο. Ως οικονομικό μέγεθος το ελληνικό εξωτερικό δημόσιο χρέος δεν αντιπροσωπεύει περισσότερο από 2% του ετήσιου ΑΕΠ των χωρών της ευρωζώνης. Είναι ένα αμελητέο ποσό για αυτούς, τη στιγμή που μάλιστα η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα από τον Ιανουάριο 2015 τυπώνει και διαθέτει 60 δις ευρώ το μήνα στις συστημικές τράπεζες των χωρών της, με επιτόκιο μόλις 0,05% στα πλαίσια της ποσοτικής χαλάρωσης και με ενέχυρο κρατικά ομόλογα των χωρών αυτών. Αντίθετα, η Ελλάδα εξωθείται στο δανεισμό από τον ESM με επιτόκιο 30 φορές τουλάχιστον μεγαλύτερο και ευελπιστεί (και ο Τσίπρας μετά το Σαμαρά) να βγει τα επόμενα χρόνια στις αγορές προκειμένου να αποφύγει τα μνημόνια, αλλά να δανείζεται με επιτόκιο ακόμη μεγαλύτερο.

Λύση, λοιπόν, χωρίς την πλήρη και ολοσχερή διαγραφή του χρέους δεν υφίσταται. Και στο σημείο αυτό μάλιστα είναι καλό να τελειώνει ο αποπροσανατολισμός της φιλολογίας περί λογιστικού ελέγχου του χρέους, διότι το πρόβλημα του χρέους δεν είναι νομικό (και, στο μέτρο που θα μπορούσε να είναι νομικό, ας είναι βέβαιοι οι θιασώτες του εγχειρήματος ότι οι δανειστές διαθέτουν πολύπειρα νομικά επιτελεία, ικανά να καλύψουν κάθε είδους τέτοιο προβληματισμό), αλλά είναι πολιτικό.

Όμως **λύσεις από τον καναπέ δεν υπάρχουν**. Καμμία κυβέρνηση δεν μπορεί να ασκήσει λαϊκή εξουσία υποταγμένη στα κέντρα εξουσίας του αντιπάλου και χωρίς τον οργανωμένο λαό μαζί της. Προφανώς ο δρόμος δεν είναι ανθόσπαρτος, ούτε εύκολος και δεν είναι ζήτημα ανάθεσης σε οποιοδήποτε κυβερνητικό επιτελείο. Λαϊκή εξουσία σημαίνει άμεσος και μεταβατικός πολιτικός σχεδιασμός, εκτεταμένο δίκτυο επιτροπών στήριξης, εργατικός έλεγχος και κυριαρχία των συνδικάτων στους καίριους τομείς της διοίκησης και, με λίγα λόγια, διαμόρφωση ενός μηχανισμού ο οποίος θα συγκρουστεί με το πολυπλόκαμο αστικό και κοινοτικό κράτος το οποίο υφίσταται και θα ακυρώνει όλους αυτούς τους μηχανισμούς εξουσίας που είναι κατά πολύ ισχυρότεροι από τις περιστασιακές ή και μόνιμες κυβερνήσεις των χωρών τους. Η Ελλάδα έχει όλες τις προϋποθέσεις για να προχωρήσει στις κατευθύνσεις αυτές, αρκεί να το πιστέψει.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν σαγηνεύτηκε ποτέ από κυβερνητικές φιλοδοξίες, ούτε έκρυψε τις πολιτικές της αδυναμίες. Δεν καλλιεργήσαμε κυβερνητικές και κοινοβουλευτικές αυταπάτες.

Ήταν ωστόσο πάντοτε παρούσα στα κινήματα – όχι για να τα χρησιμοποιήσει ως όχημα πολιτικών φιλοδοξιών – και με την την αγωνιστικότητα και τον προσανατολισμό της συνέβαλε όλα τα προηγούμενα χρόνια στις κοινωνικές αντιστάσεις και το ίδιο θα κάνει και τώρα. Ο ρόλος της για την επόμενη περίοδο, μετά το συμβιβασμό των ρεφορμιστών του ΣΥΡΙΖΑ, είναι αναντικατάστατος. Γιατί **οι λαοί ούτε συμβιβάζονται, ούτε πουλιούνται.**

Όμως χρειάζονται πολιτικό πρόγραμμα και οργάνωση των αγώνων τους. Χρειάζονται πολιτικές εκπροσωπήσεις, που αδιαπραγμάτευτα να υποστηρίζουν τα κοινωνικά της συμφέροντα. Χρειάζονται πολιτικές δυνάμεις που θα εκφράζουν το ΟΧΙ της 5-7-2015 και θα το οδηγούν μέχρι το τέλος.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ κατεβαίνει στις εκλογές σε συνεργασία με το ΕΕΚ και ανένταχτους της Αριστεράς. Προηγουμένως, απηύθυνε πρόταση συνεργασίας σε διάφορες πολιτικές δυνάμεις, ανάμεσα στις οποίες και τη ΛΑΕ. Με την τελευταία η συνεργασία προσέκρουσε στην άρνηση της ΛΑΕ να εντάξει ως ισότιμο άξονα στο πολιτικό της πρόγραμμα την αποδέσμευση από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Πρόκειται για διαφωνία αρχής, που νοθεύει τον **άμεσο και επιτακτικό πολιτικό προσανατολισμό** της σημερινής κεντρικής πολιτικής παρέμβασης και καθιστά ανέφικτη την εκλογική συνεργασία, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι μειώνεται η αναγκαιότητα της κινηματικής συμπόρευσης και συνεργασίας στην αυριανή πάλη για την αντίσταση στη λαίλαπα του τρίτου μνημονίου.

Ωστόσο η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με ξεκάθαρο προσανατολισμό και με το κεκτημένο της δικαίωσης της εξάχρονης μέχρι τώρα ενωτικής και αγωνιστικής της πορείας, διεκδικεί σε αυτές τις εκλογές την καταγραφή της ως αξιωματικής κινηματικής αντιπολίτευσης. Η ψήφος στην εκλογική συνεργασία ΑΝΤΑΡΣΥΑ – ΕΕΚ – ανένταχτων της αριστεράς είναι μία από τις λίγες, αν όχι η μόνη, που κάτω από τις σημερινές συνθήκες δεν θα θεωρηθεί χαμένη.

18/9/2015
Κώστας Παπαδάκης, δικηγόρος τ. μέλος του Δ.Σ. του Δ.Σ.Α.
υποψήφιος Επικρατείας στον συνδυασμό
ΑΝΤΑΡΣΥΑ – ΕΕΚ – ανένταχτοι της αριστεράς

Πηγή: **presspublica.gr**